

Sygn. akt V CSK 598/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego
w J. i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W.

przy uczestnictwie M. D., B. S., K. O.

i Z. S.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania M. D.

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 3 grudnia 2014 r., sygn. akt X Ga [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

i zasądza od uczestnika M. D. na rzecz Skarbu

Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę

900 (dziewięćset) złotych tytułem kosztów postępowania

kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołał się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, oraz wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występują te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16 poz. 243).

Postawione w skardze kasacyjnej pytanie, nie odpowiada tym wymaganiom i nie ma większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem z dokonanych przez Sąd drugiej instancji ustaleń wynika, że skarżący zachowywał się w sposób dający podstawę do orzeczenia zakazu także po ogłoszeniu upadłości spółki „I.” dnia 1 lutego 2012 r.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni

przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz.135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga takiego przekonującego wyводу nie zawiera. Poza tym, nie można z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, albowiem, gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepublikowane).

Zgodnie z unormowaniem zawartym w art. 57 ust 1 w zw. z art 60 pr. up. z chwilą wydania w dniu 22 lutego 2012 r. postanowienia o odebraniu także skarżącemu zarządu własnego spółki „I.”, także M. D. jako członek zarządu upadłej miał obowiązek wydać syndykowi nie tylko jej majątek, ale także wszelkie dokumenty dotyczące jej działalności, majątku rozliczeń, a w szczególności księgi rachunkowe, inne ewidencje prowadzone do celów podatkowych i korespondencję. Jeśli nawet członkowie zarządu, nie byli w stanie przedłożyć wymaganych dokumentów powinni byli złożyć, czego nie dokonali i to z rozmysłem, do którego to wniosku uprawniają dokonane wiążące ustalenia, niezwłocznie wyjaśnienia syndykowi. Brak realizacji tego obowiązku nie pozwala przyjąć, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

a_j

$[l..n]$